

A tanítványok Jézus keresztre feszítése után teljes letargiába estek. Összezavarodtak, szétszaladtak és nem tudták, hogy hova tűntek az álmaik, nem tudták, hogy most mi következik.

Heten együtt vannak és Péter reménytelenül, „minden mindegy” hozzáállással, de hogy végre valami történjen, halászni hívja a többieket. A többiek hasonló letargiával csatlakoznak. És ez a hangulat önbeteljesítő próféciaivá válik – egész éjszaka nem fognak semmit.

És pirkadatkor megjelenik Jézus. A tanítványok azonban annyira el vannak telve saját csalódottságukkal, saját fájdalmaikkal, annyira önmagukba vannak burkolózva, hogy a kifelé figyelésre már nincs kapacitásuk, nem ismerik fel Jézust.

Jézus közvetlen beszélgetésbe kezd velük. Ennivalót kér, de nem tudnak neki adni. Erre megmondja, hogy hol vessék ki a hálót. Követik tanácsát és rengeteg halat fognak. Ez a megtapasztalás hirtelen kiemeli őket az önsajnálathoz és szemük megnyílik, hirtelen rájönnek, hogy akit az előbb láttak, az Jézus volt.

Örömmel mennek ki a partra és látják, hogy Jézus már tüzet rakott. Kér a halból, amit fognak. Ő maga adja a tüzet és ad hozzá kenyeret is. És az egymásra találás örömevel együtt lakomáznak.

János külön kiemeli, hogy szám szerint 153 halat fognak, mégsem szakadt el a háló. Ezt vehetjük a szemtanú pontos visszaemlékezésének, de azt mondják, a kor embere épp’ ennyi féle halat ismert. Tehát János a teljességre utal, hogy Jézus követői közt mindenkinek jut hely.

Tanulhatunk a történetből: bármilyen helyzet megoldásához hozzá kell adnunk a magunk részét, Jézus pedig mindig ehhez adja a sajátját. És az önsajnálathoz, a letargia gátjává válik a megtapasztalásnak, elhomályosítja a látásunkat. Nekem milyen a látásom? Kiben ismertem fel Jézust, aki valami ehhez hasonlót kérdezett: „*Fiam, nincs valami ennivalód?*”

Miklós Tibor, Székesfehérvár